

Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych

z dnia 13 lutego 1924 r.

w sprawie częściowej zmiany rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 7 czerwca 1920 r. w przedmiocie wykonania ustawy z dnia 20 stycznia 1920 roku o obywatelstwie Państwa Polskiego oraz rozporządzenia Ministra b. Dzielnicy Pruskiej w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych z dnia 5 lutego 1921 r. w przedmiocie wykonania pomienionej ustawy na obszarze b. dzielnicy pruskiej.

Na zasadzie art. 15 ustawy z dnia 20 stycznia 1920 r. (Dz. U. R. P. № 7, poz. 44) zarządza się co następuje:

§ 1. Art. 8 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 7 czerwca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 52, poz. 320) otrzymuje następujące brzmienie:

„Władze wymienione w ust. a) poprzedniego artykułu załatwiają wszystkie sprawy, dotyczące obywatelstwa z wyjątkiem wypadków nadania i utraty obywatelstwa zastrzeżonych kompetencji województw i Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

Województwa, z zastrzeżeniem zawartem w ustępie 1 art. 1 ustawy z dnia 2 sierpnia 1919 r. (Dz. P. P. P. № 65, poz. 395), co do stołecznego miasta Warszawy, załatwiają prośby o nadanie obywatelstwa polskiego.

Nadanie obywatelstwa w wypadkach, o których mowa w art. 9 ustawy z dnia 20 stycznia 1920 roku (Dz. U. R. P. № 7, poz. 44), tudzież decyzje w sprawach nadania obywatelstwa polskiego na obszarze stol. m. Warszawy i decyzje, w sprawach utraty obywatelstwa polskiego wskutek nabycia obywatelstwa obcego przez formalne nadanie go lub przez przyjęcie urzędu publicznego, albo przez wstąpienie do

służby wojskowej w państwie obcym, z zastrzeżeniem, wynikającym z rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych i Ministrem Spraw Zagranicznych z dnia 22 kwietnia 1923 r. (Dz. U. R. P. № 53, poz. 374) wydaje Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, do którego również należy przedkładanie Radzie Ministrów wniosków, zastrzeżonych jej decyzji na zasadzie art. 11 p. 2 wspomnianej ustawy”.

§ 2. Art. 1 al. 10—13 rozporządzenia Ministra b. Dzielnicy Pruskiej w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych z dnia 5 lutego 1921 r. (Dz. U. R. P. № 16, poz. 95) otrzymuje brzmienie następujące:

„Art. 16. Akt nadania obywatelstwa polskiego, jako też wszelkie orzeczenie albo poświadczenie, dotyczące prawa obywatelstwa mogą być, z urzędu unieważnione, jeśli się okaże, że okoliczności faktyczne, mające pod względem prawnym znaczenie istotne, o ile służyły władzy za podstawę decyzji, są niezgodne z prawdą.

Z prawa tego korzystać będzie władza zwłaszcza wtenczas, jeśli strona interesowana, albo jej prawny zastępca, przedstawiła świadomie stan faktyczny niezgodnie z rzeczywistością.

Unieważnienie z urzędu ma nastąpić jeśli przepisy ustawy z dnia 20 stycznia 1920 r. (Dz. U. R. P. № 7, poz. 44) lub przepisy niniejszego rozporządzenia zostały naruszone albo mylnie zastosowane.

Do orzeczenia nieważności powołane jest Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, o ile chodzi o decyzje jego i województw, województwa zaś o ile chodzi o orzeczenie lub poświadczenie starostw, starostw grodzkich i prezydentów miast, tworzących powiaty miejskie”.

§ 3. Art. 17 rozporządzenia z dnia 7 czerwca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 52, poz. 320) oraz art. 1 al. 14—19 rozporządzenia z dnia 5 lutego 1921 roku (Dz. U. R. P. № 16, poz. 95) otrzymuje brzmienie następujące:

„Art. 17. Prawo odwołania się od orzeczeń i zarządzeń władz, orzekających w sprawach obywatelstwa, określa ustawa z dnia 1 sierpnia 1923 roku w sprawie środków prawnych od orzeczeń władz administracyjnych (Dz. U. R. P. № 91, poz. 712)”.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Spraw Wewnętrznych: *Soltan*